

تنهائی

من نمی دانستم ،
که تو هم می دانی ،
در سراسیمگی دلتنگ غروب ،
بار تنهائی دل را نتوان تنها ،
بر دوش کشید !

من نمی دانستم ،
که تو هم با هم بودن را از تنهائی ،
دوست تر داری و بهتر خواهی !

پس بیا تا وقت است ،
غم تنهائی خود را با هم ،
در شب تیره عمر ،
چون دو تا مرغک دور از لانه ،
از سر صدق و صفا ، بر سر سفره مهر ،
در وسط بگذاریم ،
و در این راه دراز ،
که پر از دلهره هاست ،
همدم روز شب هم باشیم !

رضا شاپوریان

پنجشنبه ۵ مارچ ۱۹۹۸